Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fiți gata!

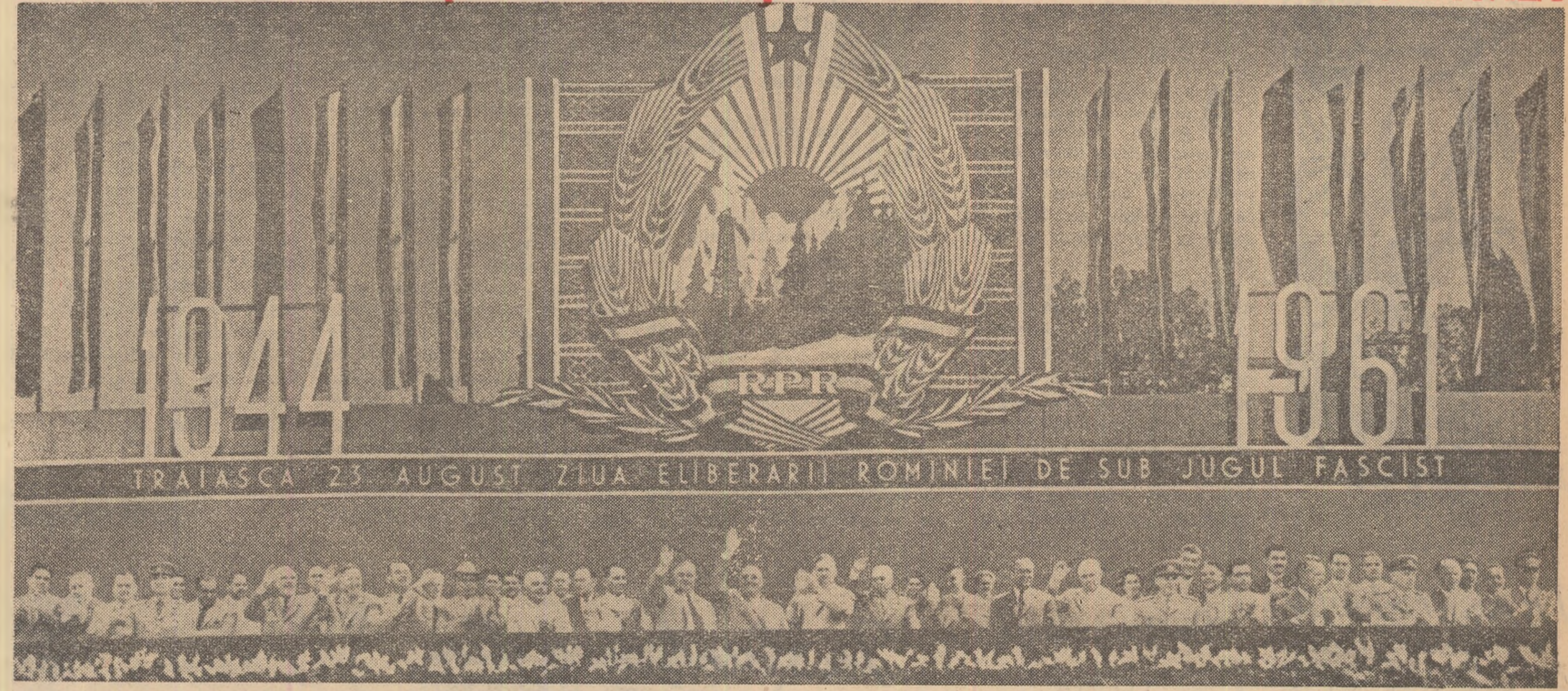
Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XIII nr. 35 (819) * joi 31 august 1961 * 8 pagini 30 bani

Intreaga țară a sărbătorit cu un puternic entuziasm a XVII-a aniversare a eliberării patriei de sub jugul fascist!

PARADA MILITARĂ ȘI DEMONSTRAȚIA OAMENILOR MUNCII DIN CAPITALĂ

Tribuna centrală în timpul parăzii militare și demonstrației oamenilor muncii din Capitală

Dimineața zilei de 23 August, măreața zi a eliberării țării noastre de sub jugul fascist, a găsit Capitala patriei noastre îmbrăcată în strălucite haine de sărbătoare. Nicicodată parcă n-a fost atîta lumină revărsată pe fețele oamenilor, în ochii cărora citeai bucuria marilor realizări înfăptuite sub conducerea înțeleaptă a partidului, hotărîrea fermă de a realiza pas cu pas istoricele hotărîri ale Congresului al III-lea, pentru îndeplinirea mărețului program al desăvîrșirii construcției socialiste.

Șuvoaiele de oameni ai muncii purtînd portrete ale marilor învățători ai proletariatului: Marx, Engels, Lenin, ale conducătorilor partidului și statului în frunte cu tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, coloanele de tineri și tinere îmbrăcați în costume naționale, albe ca zăpada, înflorate cu arnici negru sau roșu, se îndreaptă spre Piața Stalin.

Ora 8. Piața răsună de puternice aplauze, semn al dragostei profunde pentru conducătorii partidului și statului, ce iau loc în tribuna oficială.

A început parada militară... Ca un zid viu, trece prin piață coloana perfectă formată din ofițeri-elevi ai Academiei Militare, trec infanteriștii, grănicerii, marinarii, trupele motorizate, în fruntea cărora flutură drapelul glorioasei divizii „Tudor Vladimirescu-Debrețin", ai cărei ostași, luptînd cot la cot cu bravii ostași sovietici, au înscris pagini nepieritoare, de eroism în lupta împotriva cotropitorilor hitleriști. Val după val, vin apoi artileriștii, tanchiștii, racheștiștii, iar cerul este brăzdat de săgețile scînteietoare ale avioanelor cu reacție. Buni cunoscători ai tehnicii militare moderne, bravii ostași ai armatei noastre populare stau neclintit de strajă cuceririlor revoluționare ale poporului, patriei noastre socialiste.

Parada militară ia sfîrșit. Aliniați în rînduri perfecte, pășesc ferm, îmbrăcați în cunoscuta uniformă albastră, cu brasardă tricoloră la braț, membrii gărzilor muncitorești. Privind coloana dreaptă, fețele lor, neclintite parcă, simți alături umărul puternic, forța clasei muncitoare. Cazangii sau strungari, forjori sau lăcătuși, mulți dintre ei au luptat cu arma în mînă în zilele de foc ale neuitatului august 1944, pentru doborîrea dictaturii fasciste. Muncitori de nădejde, astăzi ei se află tot în primele rînduri, pe frontul muncii pașnice, constructori de nădejde ai socialismului în patria noastră înfloritoare.

Asemenea unor flori sănătoase, crescute în climatul însorit al patriei socialiste, în urma gărzilor muncitorești au răsărit în fața tribunelor coloanele celor mai tinere vlăstare ale țării, rîndurile pionierilor și școlarilor.

Emoționant și grăitor este primul car alegoric: o fată și un băiat, la gîtul cărora flutură cravatele împurpurate de soare și lumină, stau înălțați în vîrful picioarelor, gata să lanseze în aer două planoare zvelte, alți doi copii privesc cu încordare prin lentila unei lunete uriașe, cercetînd îndepărtata lume a stelelor; strungul miniatural cu diverse alte aparate ce se mai află pe acest car alegoric, plin de pitoresc, reflectă preocupările bogate de care sînt animați copiii în țara noastră, faptul că ei au la dispoziție totul pentru a se pregăti să devină constructori de nădejde ai socialismului și comunismului. Despre acest lucru vorbește și uriașa pancartă care arată că în 1960—1961 au primit gratuit manuale școlare un număr de 2.500.000 de elevi din clasele I-a—a VII-a.

Recunoștință fierbinte pentru viața lor fericită, copiii au dăruit conducătorilor partidului și guvernului proaspete buchete de flori, buchetele cîntecelor curate izvorîte din inimă, au pășit prin fața tribunelor cu dorința arzătoare de a începe noul an școlar cu puteri sporite, străduindu-se să adune în paginile cataloagelor florile notelor celor mai frumoase.

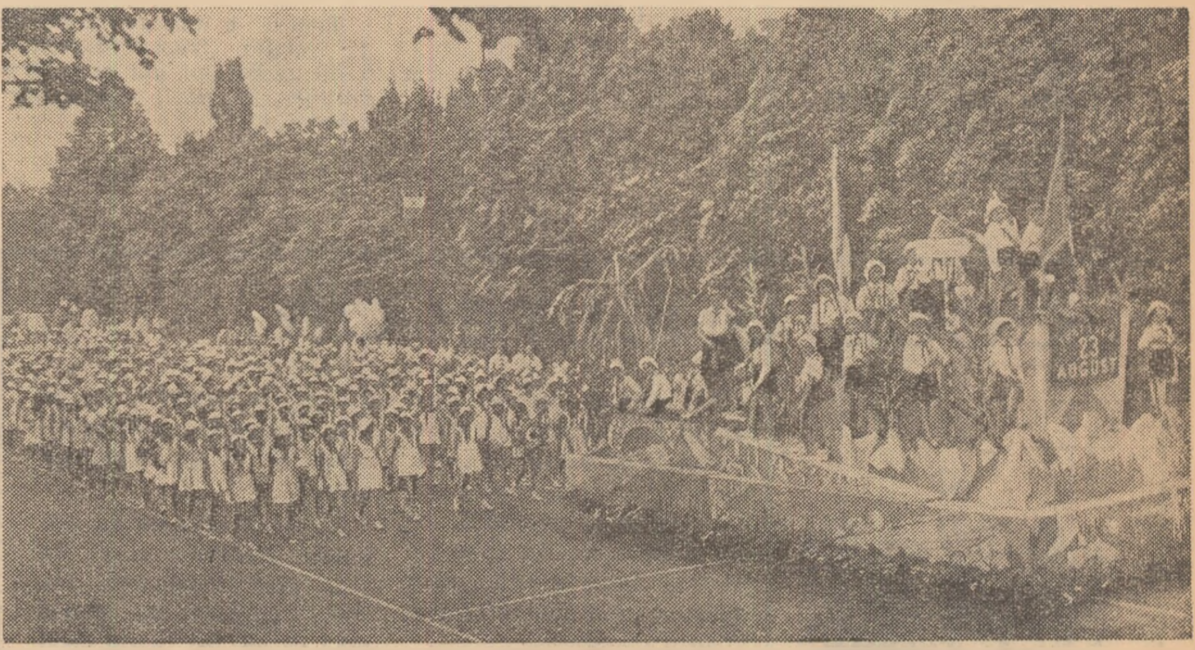
...Urale entuziaste izbucnesc din zeci de mii de piepturi: începe marea demonstrație a oamenilor muncii.

Coloana demonstranților purtînd panouri mari și machete ale diferitelor produse cărora ei le dau viață, pare un fluviu viu. Se află printre ei și metalurgiștii Uzinelor „23 August", și făuritorii de autobuze romînești de la „Tudor Vladimirescu", harnicii muncitori ceferiști, cei care înalță schelele atîtor blocuri de locuit ca și cei care ne asigură pîinea meselor tot mai îmbelșugate. Pe fețele tuturor se citește entuziasmul, bucuria că trăiesc zilele minunate de astăzi. Recenta hotărîre cu privire la noile reduceri de prețuri și sporirea salariilor le-a îndestulat și mai mult casa. Ei își exprimă dragostea și încrederea nețărmurită față de partidul nostru, care ne călăuzește pașii pe drumul socialismului, al unei vieți luminoase.

Din mijlocul unui grup de băieți și fete, cu brațele încărcate de flori, se ridică un panou înfățișînd o carte deschisă: „Sîntem născuți în anul 1944"... S-au născut o dată cu libertatea! Ei n-au cunoscut urgiile trecutului. Lor, ca și întregului tineret, 23 August le-a deschis drumul unei vieți fericite.

O impresie de neuitat au lăsat carele alegorice simbolizînd zborul omului în Cosmos, succesele epocale ale oamenilor sovietici în cucerirea Cosmosului. Iată, pe un car alegoric, un uriaș glob pămîntesc în jurul căruia se rotește o miniaturală navă cosmică în care se află un... „cosmonaut"! N-are decît vreo 5 anișori

(continuare în pag. 4-a)

Defilează pionierii

Din viața pionierească

Activul pionieresc în preajma începerii noului an școlar

La redacție a sosit o scrisoare din partea președintelui unei unități de pionieri din părțile Moldovei. El ne scrie: „Cred că activul pionieresc trebuie să se ocupe de începerea noului an școlar. Ce am putea face?"
Publicăm mai jos răspunsul nostru, socotind că le va fi de folos și altor unități de pionieri din țară.

Dragă prietene,

Ai dreptate; activul pionieresc, îndrumat de tovarășii instructori și profesori, trebuie să se ocupe neapărat de pregătirea începerii noului an școlar. Să știi că sînt destule de făcut. E de-ajuns să privești în jurul tău...

Iată, meșterii zugravi și dulgheri zoresc terminarea lucrărilor care se execută la școală în fiecare vară: ei zugrăvesc pereții, fac mici reparații. Cu toții se străduiesc să găsiți, la toamnă, încăperi luminoase, mobilier curat, strălucitor. Voi, membrii activului, puteți organiza cîteva grupe de „mîini îndemînatice" care să le fie de ajutor harnicilor meșteri. Nu de alta, dar mi se pare că, deseori, dînșii repară tocmai ceea ce, între noi fie vorba, ați stricat tocmai voi! Puteți deci să le aduceți la îndemînă materialul necesar, să dați ajutor la ștersul geamurilor și la curățat, la eliminarea molozului provenit din rașchetarea pereților, la unele mici reparații pe care le necesită băncile (unele au cîte o pată de cerneală, altele poartă cîte o semnătură, știți voi, scrijelată cu briceagul...)

Iată acum un alt obiectiv: hărțile și alte materiale didactice. Cu puțin pelicanol, pînză, hîrtie și mai ales bunăvoință, hărțile pot fi reparate, ca și cărțile din biblioteca școlii. În privința ei un cuvînt greu de spus îl pot avea pionierii care știu să lege cărți. Și în laboratorul de fizico-chimie sînt lucruri care trebuie puse la punct. Sub îndrumarea tovarășului profesor, puteți repara diferite aparate, confecționa stative pentru eprubete și altele. Pentru aparatele și instrumentele noi pe care le va primi școala, se pot lucra rafturi speciale, un mic dulapior...

Dar ce glasuri se aud în muzeul școlii? Să vedem. Sînt cîțiva colegi, pasionați de cercetarea naturii. Ei au alcătuit în vacanță colecții de plante, insecte, roci și minereuri cu care sînt dornici să îmbogățească muzeul școlii. Cineva a adus chiar un mic șarpe, conservat, după toate regulile, într-un borcan special. Un membru al colectivului de conducere al unității va avea deci sarcina să organizeze cum se cuvine trierea acestui bogat material, etichetarea corectă etc.

Să nu uităm nici gazeta de perete a unității. Ea trebuie primenită cu articole noi, dedicate începerii anului școlar. E bine ca ele să trateze despre primirea gratuită a manualelor școlare, despre reducerea prețurilor la unele rechizite, despre școlile noi care s-au ridicat în raionul sau localitatea voastră, despre felul cum v-ați petrecut vacanța. Un articol va trebui să se ocupe neapărat și de următoarea problemă: încă din prima zi de școală toți pionierii și școlarii să se străduiască să învețe bine!...

Mulți dintre elevii școlii și-au petrecut vacanța în tabere, au colindat meleagurile patriei în excursii de neuitat. Utilizînd fotografii, note de drum, spicuiri din jurnalul unității puteți amenaja o mică expoziție despre cum v-ați petrecut vacanța.

...Și iată că au mai rămas cîteva zile pînă la deschiderea școlii. Pionierii fruntași trebuie îndrumați să-i întîmpine pe școlarii din clasa I-a cu flori, să le arate școala, să le înmîneze mici daruri. La intrarea în școală, pe coridoare, elevii vor citi lozincile scrise de desenatorii unității, în care li se urează bun sosit și se aduc îndemnuri spre o cît mai susținută muncă de învățătură. Tot în sarcina voastră, a membrilor activului pionieresc, cade și organizarea unui mic program artistic, format din poezii și cîntece dedicate patriei noastre socialiste, partidului nostru, program care va avea loc în ziua deschiderii școlii.

Instructor de pionieri
VICTOR HULUBAȘ

Dragă redacție,

Inițiativa preluată de detașamentul nostru m-a îndemnat să-ți scriu. Ne-am gîndit să păstrăm frumoasa tradiție ca noi, cei mai mari din școală, cei din clasa a VII-a, să-i întîmpinăm pe cei ce vor păși pentru prima dată în școală în toamna aceasta, pe cei din clasa I-a. În multe după-amieze, pionierii detașamentului nostru au lucrat cu dragoste diferite obiecte. Aceste mici surprize le vor face, desigur, multă plăcere micilor școlari. Numărătoarele lucrate de noi în ateliere, servețelele, figurile din hîrtie creponată, carton ori foi de staniol, alături de buchetele de flori, vor împodobi băncile celor mici.

Îmi pare rău că trebuie să închei așa de repede, aș mai avea multe de spus cu privire la activitatea dusă de detașamentul nostru în aceste zile, dar aș întîrzia la repetiția serbării pe care o vom da pentru a-i întîmpina pe cei ce vor dezlega pentru prima dată anul acesta „tainele" scrisului și cititului.

Salut voios de pionier
DINA MIRANDA
președinta detașamentului clasei a VII-a A,
Școala de 7 ani nr. 15,
București

Pentru viitorii colegi

Începem anul școlar într-o școală nouă. Vrem ca totul să fie frumos, atrăgător. De aceea, în aceste zile am împodobit toate clasele. Cel mai mult ne-am oprit însă în clasa I-a. În timp ce aranjam perdeluțele, cineva a venit cu ideea ca în prima zi de școală cîțiva pionieri din detașamentul nostru să conducă pe cei mici prin noua școală, să le facă cunoștință cu clasele mari și luminoase, cu laboratoarele în care sînt fel de fel de materiale didactice. Propunerea a fost, bineînțeles, primită. Vrem ca micuții noștri colegi să se simta bine în școala chiar din prima zi.

PASCAL ELENA
cl. a VII-a,
Școala de 7 ani, comuna Balintești, raionul Bujor,
regiunea Galați

Instantanee din VACANȚĂ

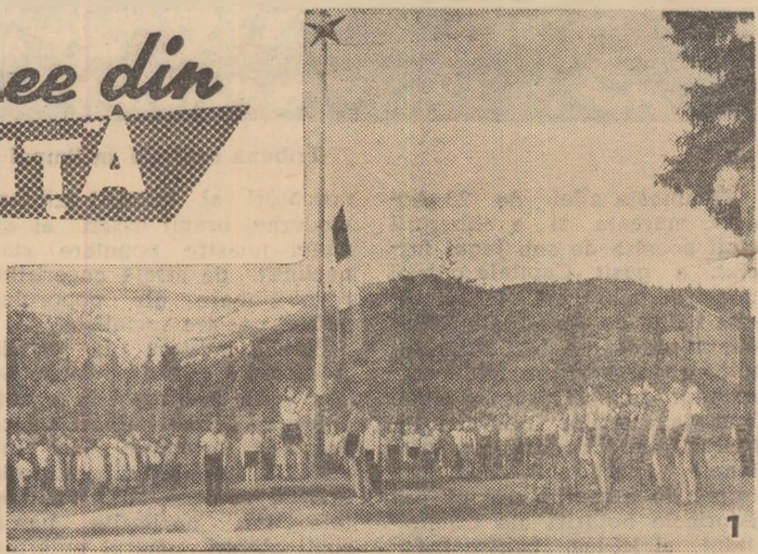
Sus, tot mai sus suie drapelul taberei. În careu, pionierii de la tabăra „Izvorul Mureșului" își încep o nouă zi de activitate (foto 1).

Întrecerile sportive sînt în toi. Se dispută campionatul taberei la volei (foto 2).

Dar a sosit și ora mesei. Într-un cadru pitoresc se servește prînzul (foto 3).

Fotografii de **SZASZ CAROL**

Pentru a afla amănunte de la tabăra Izvorul-Mureșului citiți reportajul din pag. III-a intitulat „Sport în tabăra pionierească".

1

2

3

JOCUL UNELTELOR

Ne așezăm într-un cerc avînd un interval cam de o jumătate de metru între noi. La mijloc, trece conducătorul jocului cu o minge. El va arunca, pe rînd sau pe sărite, mingea cîte unui jucător numind în același timp o meserie.

Jucătorul care primește mingea va trebui să răspundă imediat cu un obiect caracteristic meseriei numite. Exemplu: pentru timplar se va răspunde rindea sau fierăstrău, pentru lăcătuș — pilă, menghină ș.a.m.d.

Jucătorul care nu va răspunde imediat e scos din joc, pînă la reluarea lui. Jocul durează de obicei pînă ce nu mai rămîn decît trei participanți, după care se schimbă conducătorul.

prof. I. TEODORESCU-ARGHEZI

Ne este dragă gospodăria agricolă colectivă

La noi, la Tărian, grîul are paiul cel mai înalt. La noi, la gospodărie, viţeii sînt ca nişte copii zburdalnici, cu care ne jucam, pe izlazurile mîngîiate de soare. La noi cînepa e aşa ca omul nu se vede din mijlocul ei nici călare. La noi se ridica acum, cu ajutorul gospodariei agricole colective, o şcoala nouă...

Şi cîte lucruri minunate nu sînt astazi la noi !... Despre ele se cade sa vorbeşti cu ferestrele inimii deschise larg, cît uşile hambarelor noi ale colectivei.

Într-o zi, tovarăşul Dumitru Oros, directorul şcolii, ne-a spus :

— Mîine, copii, mergem sa ajutam gospodăria. Vom lucra în gradina de zarzavat...

Eu ştiam unde este grădina. Am trecut de multe ori cu tata malul apei şi am văzut cum se ridicau şanţurile pentru udat. E mare grădina. Cît vezi cu ochii. Tata zicea că are 12 hectare. Într-un loc erau ramele cu castraveţi timpurii. În altul roşiile, alături ardeii, vinetele, toate rostuite cum se cuvine şi cu pricepere. Peste tarlale căzusera însă ploile primaverii şi ierburile crescusera.

Crescusera şi ameninţau sa înăbuşe zarzavaturile De aceea mergeam : să ajutăm la plivit.

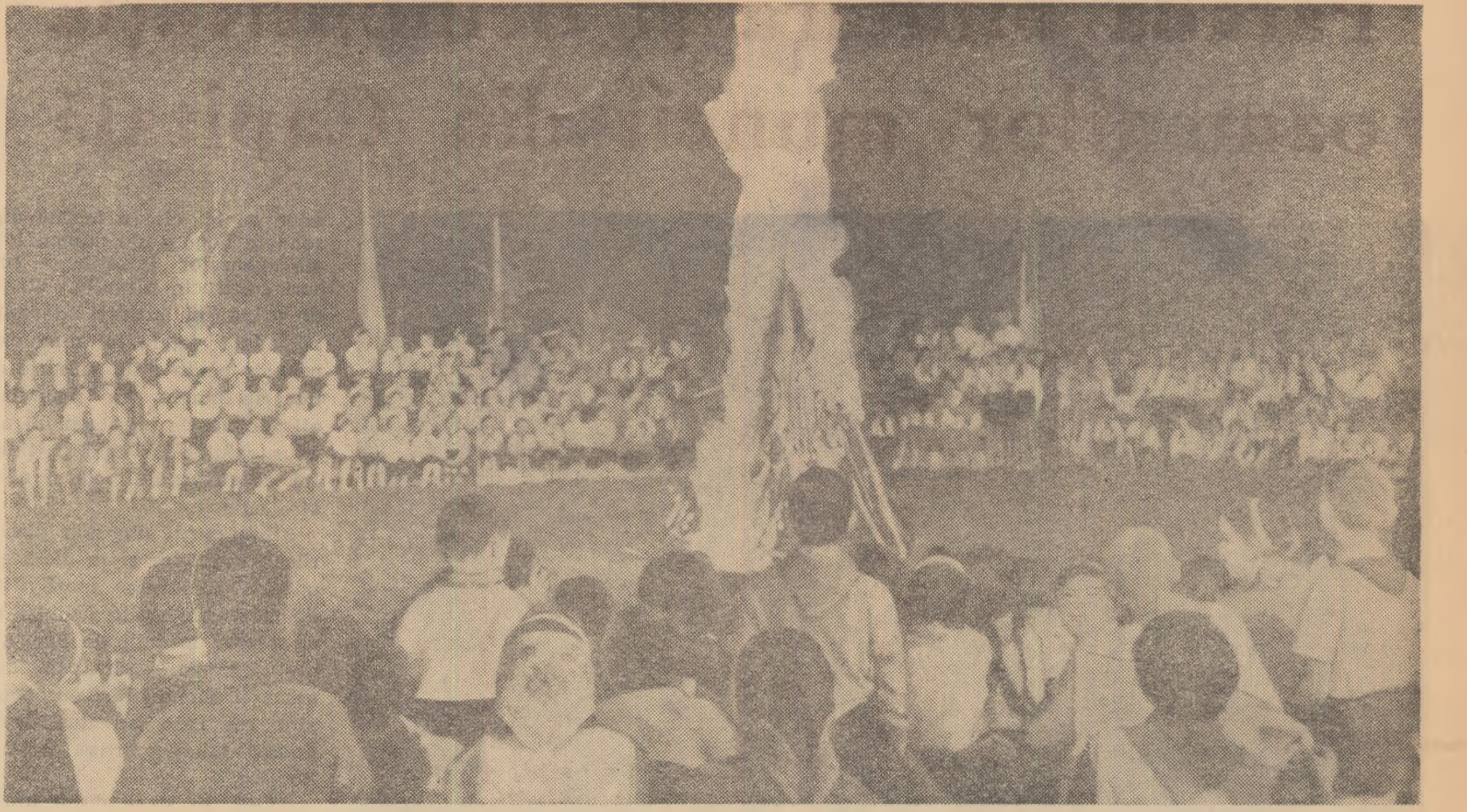
Ce întrecere a fost ! Ne-am împărţit pe echipe, la fel cum fac şi colectiviştii. Doua echipe. Una avea ca şefă pe Sorina Paul, alta pe Maria Oros. Am muncit. Am muncit bine, cu drag, aşa cum muncesc şi părinţii. Amîndouă echipele au fost fruntaşe. Cînd am terminat de plivit am dat chiar o mica serbare. O serbare pe malul apei, la hotarul unei grădini, de unde s-au strîns, pînă în august, roade de 200.000 lei. Echipa colectivistei Maria Maioroş, utemistele ne-au mulţumit şi ne-au mai chemat şi altădată să le ajutăm.

Am mai fost. La strîngerea roadelor, veselia era în toi. Culegeam roşii tari, pietroase şi le aşezam în lăzile pe care camionul gospodăriei, cumpărat din cei 80.000 lei încasaţi pentru castraveţii timpurii, le transporta la piaţă, la Oradea, la Beiuş, la Cluj. Strîngeam zilnic cîte 1.500 kg ardei graşi, frumoşi şi gustoşi, cîte 2.000 kg de roşii şi eram bucuroşi. Bucuroşi am fost şi la strîngerea spicelor. Bucuroşi cînd îngrijim, cu rîndul, viţeii cei tarcaţi ai gospodăriei, cînd ajutăm la ridicarea noilor construcţii.

Aceasta este gospodăria noastra agricolă colectivă. Ea se cheamă „1 Mai" şi noi, cei din comuna Tarian, regiunea Crişana, o iubim nespus. De cînd s-a înfiinţat, oamenii au case noi, au pîine, au haine frumoase, iar noi, copiii, trăim fericiţi.

Sîmbătă, 18 august, a avut loc tradiţionalul foc de tabără organizat în cinstea zilei de 23 August de către „Scînteia pionierului", Comitetul orăşenesc U.T.M. Bucureşti, Palatul pionierilor. Citiţi reportajul în pag. 7.

Citiţi reportajul în pag. 7.

ÎN PRAGUL noului AN ŞCOLAR

Peste două săptămîni vacanţa va lua... vacanţă ! Şcolile îşi vor deschide din nou porţile. Pentru a afla despre pregătirile ce s-au făcut în regiunea Argeş, ne-am adresat tovarăşului Radu Ion, şeful secţiei de învăţămînt şi cultură a Sfatului popular regional.

— În ceea ce priveşte învăţămîntul de 7 ani, ne-a spus el, ne-am propus ca în acest an să cuprindem în clasele a V-a pe toţi absolvenţii claselor a IV-a. În şcolile din cuprinsul regiunii noastre, în clasele I-a —a VII-a vor învăţa în acest an şcolar 163.100 elevi, cu 9.650 mai mult ca în anul şcolar 1960—1961.

— Desigur că realizarea acestei sarcini presupune asigurarea bazei materiale ?

— Fără îndoială. În primul rînd, toţi cei 163.100 elevi ai claselor I-a — a VII-a vor primi gratuit ca şi în anul trecut, manualele şcolare. Apoi, numărul unităţilor şcolare sporeşte cu încă 31 şcoli de 7 ani. Construcţii însă sînt mai multe. Pînă la 15 septembrie, vor fi gata 45 localuri de şcoală, iar în cursul anului şcolar, încă 18. Cu credite de la stat şi prin contribuţia cetăţenilor, se lărgeşte capacitatea şcolilor în cursul acestui an şcolar cu 230 săli de clasă. Apoi, vorbind despre asigurarea bazei materiale, nu putem să uităm nici dotarea şcolilor cu material didactic. Numai raionul Curtea de Argeş a contractat material didactic în valoare de 397.000 lei. De asemenea, mai trebuie să arăt că toate unităţile noi vor primi şi mobilier nou, la fel şi unele din şcolile cu mobilier mai vechi. De exemplu, şcolile din raionul Piteşti vor primi în anul acesta mobilier în valoare de 411.000 lei.

Aş vrea să arăt că la ridicarea construcţiilor ne-au ajutat şi pionierii, bineînţeles, după puterile lor. Îi felicităm şi le dorim să se folosească din plin de condiţiile create pentru ei şi să răsplătească această grijă cu succese deosebite la învăţătură.

Interviu luat de
GETA COSTIN

Clasa noastră să fie cea mai frumoasă!

— Marcela ! strigă cu bucurie Rolescu Mihaela, văzîndu-şi colega de şcoală. Vino repede să-ţi arăt ce frumoasă este muşcata mea, i-au dat mugurii. Să vezi, o să aibă flori roşii !

Într-adevăr, muşcata Mihaelei era tare frumoasă, cu frunze mari, iar pe ramuri avea boboci gata să înflorească.

— Da, Mihaela, ai cu ce te mîndri, încuviinţă rîzînd Smărăndescu Angela. Dar să ştii, nici florile aduse de Marcela nu sînt mai prejos.

Încă de pe acum, detaşamentul lor se ocupă de înfrumuseţarea clasei în vederea noului an şcolar Printre altele, pionierii au hotărît să aducă la şcoală ghivece cu cele mai frumoase flori.

— Numai de-ar fi terminat băieţii etajerele pentru flori, spuse îngrijorată Marcela. Ce-ar fi să-i vizităm ?

Au pornit-o. Pe băieţi i-au găsit la Vulpaşin Viorel acasă, unde vopseau de zor etajerele pentru ghivecele de flori.

Anul acesta, pionierii şi şcolarii de la Şcoala de 7 ani nr. 2 din Cîmpulung Muscel vor învăţa într-o şcoală nouă. Au ajutat şi ei, după puterile lor, la construirea şcolii. Pionierii din clasa a V-a au hotărît să-şi împodobească clasa cu flori, la geamuri vor pune perdeluţe lucrate de fete, biblioteca clasei se va îmbogăţi cu noi cărţi Fiecare grupă a avut de făcut cîte ceva. Unii să planteze în ghivece flori, alţii să facă etajere pentru flori, alţii să se ocupe de perdeluţe etc.. Treaba este gata şi cu toţii sînt nerăbdători să înceapă şcoala

GINA SÎRBU

SPORT în tabăra pionierească

Mă îndreptam către tabăra pionierească de la Izvorul Mureşului. După cîteva minute de mers pe o cărăruie îngustă, mă pomenesc într-un... stadion. Terenul reglementar, marcat cu linii drepte, albe, proaspăt trasate cu var. De o parte şi de alta a terenului, peste 200 de spectatori veniţi din patru raioane : Tg. Mureş, Luduş, Ciuc şi Odorhei. Două echipe de pionieri evoluau pe teren, realizînd faze spectaculoase în faţa porţilor. Balonul era trimis cu pase precise cînd la o poartă, cînd la alta. Şut, plonjon — şi mingea se află în braţele portarului.

— Două echipe redutabile, zic eu, intrînd în vorbă cu un spectator ce izbea cu piciorul în iarbă ori de cîte ori mingea schimba direcţia porţii. Cine cu cine joacă ?

— Trei cu cinci, în finală.

— Cum, trei cu cinci ?!

— E clar, detaşamentul trei cu detaşamentul cinci. Scorul e 1-0 pentru detaşamentul 3.

În acest moment, arbitrul a fluierat sfîrşitul reprizei. Într-o clipă, echipa detaşamentului trei se grupează în jurul unui tovarăş care le dă sfaturi. E antrenorul echipei, îmi zic, şi mă îndrept spre dînsul :

— Îmi daţi voie, Gheorghiţă reporterul.

— Încîntat ! Gyliga Edmund, profesorul de educaţie fizică al taberei.

— Cîteva informaţii, vă rog...

— Te rog, iartă-mă ; acum sînt ocupat. După meci...

A doua repriză a fost tot atît de spectaculoasă. Cei din detaşamentul cinci au egalat şi apoi au înscris punctul victorios : 2-1.

— Alte realizări sportive au mai fost în tabără, tovarăşe profesor ?

— Am avut Spartachiada taberei care a cuprins 182 de participanţi dintre care 86 băieţi. A fost disputată întîietatea la următoarele discipline : atletism : 60 m plat băieţi şi fete, 200 m plat fete şi 500 m plat băieţi ; tenis de masă băieţi, fotbal, volei băieţi şi fete.

— Cine s-a evidenţiat ?

— S-au înmînat 52 diplome. Kato Peter din detaşamentul 5 are trei diplome : la fotbal, la volei şi 500 m plat. S-au dat şi diplome pe detaşamente. Atletismul a întrunit cel mai mare număr de participanţi, dar cel mai disputat titlu a fost cel de campion la tenis de masă. Meciul final a fost susţinut de Sovatai Gyula şi Pupp Iosif. Victoria a revenit lui Sovatai cu 21-17.

Între timp, un băieţel mic se opreşte lîngă noi.

— Şi tu eşti unul dintre concurenţi ? l-am întrebat. Ce ţi-a plăcut mai mult în tabără ?

— Mîncarea.

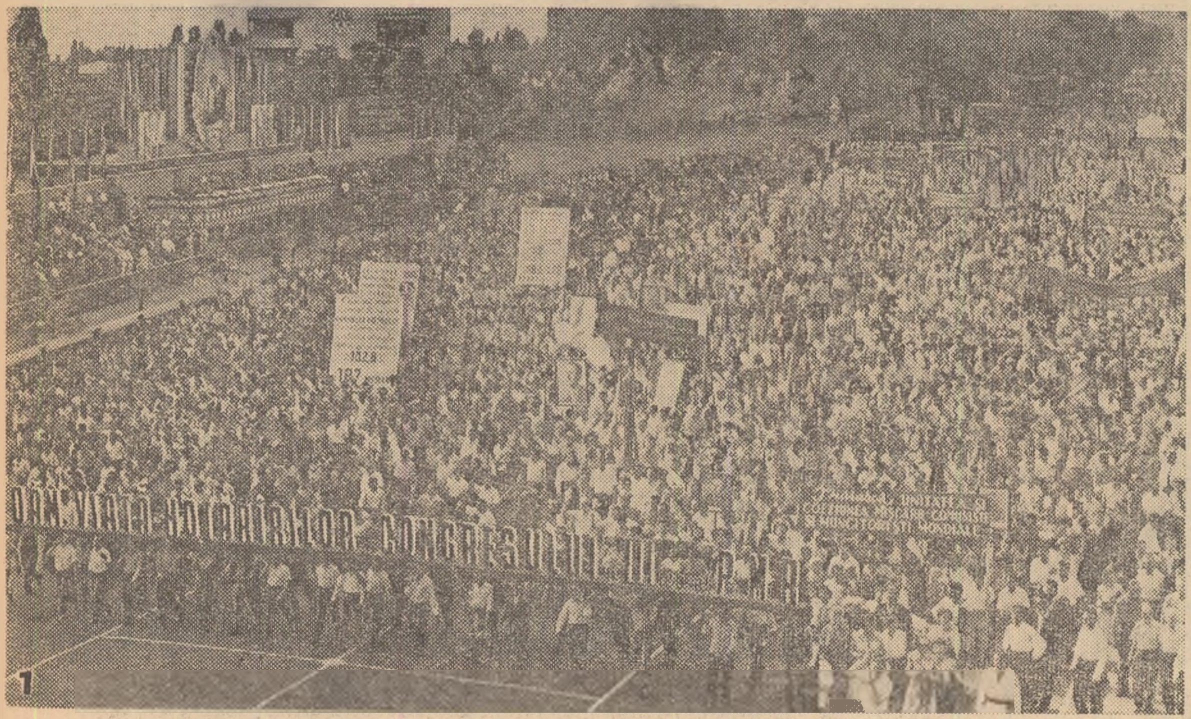
Am rîs ca de o glumă bună.

— E glumeţ, mi-a spus tovarăşul profesor. Pionierul Fülop Mihai din comuna Sărmaş, raionul Luduş a luat 5 kg în greutate. De altfel, toţi au luat la greutate. Aici, în tabără, s-au simţit foarte bine. Sport, excursii, veselie şi hrană bună.

— Şi am avut şi timp frumos — mai adăugă Fülop Mihai, plecînd de lîngă noi. În mijlocul taberei, între corturi, se încinsese nelipsitul joc pionieresc „Joacă, joacă, joacă, băiete"...

GHEORGHIŢĂ-REPORTERUL

Parada militară și demonstrația oamenilor muncii din Capitală

(Urmare din pag. I-a)

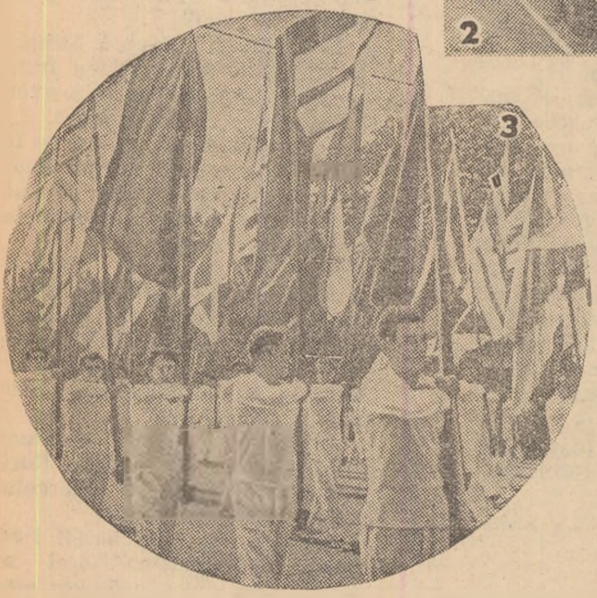
„cosmonautul", dar poate că visează și el să zboare printre stele, pe drumul deschis de Gagarin și Titov!

Coloana oamenilor muncii din fabrici și uzine a fost urmată de cea a țăranilor muncitori din regiunea București. Fete mîndre și flăcăi voinici aduc cu ei cîte o fărîmă din roadele bogate ale muncii lor, ale ogoarelor înfrățite — coșuri cu fructe pîrguite, snopi de grîne și știuleți de aur. Niciodată fețele lor n-au exprimat poate atîta mîndrie și bucurie, horele lor n-au fost atît de vesele ca acum. Ei au adus salutul lor cald partidului și guvernului, clasei noastre muncitoare.

...S-au auzit din nou glasurile trompetelor și în piață au apărut coloanele sportivilor. Pe piepturile multora dintre ei strălucesc medalii de aur, argint și bronz — sînt campioni olimpici, mondiali și europeni, sînt cei care au dus peste hotare faima sportivă a țării noastre.

...Ore în șir a durat grandioasa manifestație închinată celei de a 17-a aniversări a eliberării patriei. Ea a marcat o dată în plus hotărîrea fermă a poporului nostru de a apăra pacea copiilor noștri, de a înfăptui victorii și mai mărețe pe drumul desăvîrșirii construcției socialismului, sub conducerea înțeleaptă a partidului — inițiatorul și organizatorul tuturor victoriilor noastre.

1. Aspect din timpul marii demonstrații a oamenilor muncii din Capitală.

2. Prin fața tribunei trec platformele purtătoare de rachete antiaeriene.

3. Sportivii bucureșteni demonstrînd înalta școală a măiestriei.

4. Macheta navei cosmice sovietice „Vostok-2" — simbol al cuceririi spațiului cosmic.

Sărbătorirea zilei de 23 August

In țară

● **Hunedoara.** Sub cerul azuriu de august, siderurgiștii de la combinatul Hunedoara, distinși cu Ordinul Muncii clasa I-a pentru meritele deosebite obținute în producție, au demonstrat scandînd lozinci entuziaste, alături de ceilalți oameni ai muncii. În primele rînduri, a pășit colectivul laminorului de 650 mm, care a dat peste plan 25.050 tone laminate.

● **Constanța** a fost centrul manifestării dragostei și recunoștinței față de partid a oamenilor muncii din regiunea Dobrogea, colectivizată în întregime. Alături de docheri și marinari, de constructori de pe șantierul naval și muncitorii de la centrul mecanic Năvodari, au demonstrat și colectiviștii, în autocamioane, proprietatea gospodăriilor colective.

● **Bacău.** La marea sărbătoare au demonstrat în primele rînduri muncitorii de la complexul petrochimic de la Onești-Borzești, uzina de fire și fibre sintetice din Săvinești, laminorul de la Roman, hidrocentrala de la Bicaz și ceilalți oameni ai muncii.

● **Ploiești.** Zeci de mii de oameni ai muncii au demonstrat de ziua marii sărbători naționale. Printre entuziastele coloane de manifestanți și-au făcut apariția în fața tribunei și colectivul rafinăriei nr. 1 Ploiești, colectiv decorat cu Ordinul Muncii clasa I-a și cu Ordinul Apărarea Patriei clasa a II-a pentru succesele obținute în producție.

Grandioasele demonstrații din întreaga țară a arătat hotărîrea și entuziasmul oamenilor muncii de a îndeplini și mai devreme sarcinile trasate de Congresul al III-lea al Partidului Muncitoresc Romîn.

Peste hotare

● **Moscova. În seara zilei de 22 august, la Casa prieteniei cu popoarele țărilor străine a avut loc o adunare festivă a oamenilor muncii din Moscova, consacrată celei de-a XVII-a aniversări a eliberării Romîniei de sub jugul fascist**

● **Sofia. Din inițiativa Comitetului pentru prietenie și relații culturale cu străinătatea și a Clubului oamenilor de cultură din Sofia, la 21 august a fost organizată o seară închinată celei de-a XVII-a aniversări a eliberării Romîniei de sub jugul fascist.**

● **Havana. La 22 august postul de televiziune din Havana a prezentat o emisiune specială dedicată sărbătorii naționale a R. P. Romîne, în cadrul căreia a vorbit ambasadorul Republicii Populare Romîne la Havana și a fost prezentat filmul „Pagini de vitejie".**

La prisacă

Unde mergeți, copii?

— La moș Costică, la prisaca gospodăriei, îmi răspunseră cîțiva din fruntea șirului.

— Merg și eu cu voi, știți drumul?

— Cum să nu-l știm! 'Am mai fost acolo...

Pe moș Costică l-am găsit greu. El își răspîndise stupii în locuri știute doar de el, pe suprafața celor 200 ha de floarea-soarelui ale colectiviștilor din comuna Seaca, regiunea București.

Pionierii au trîmbițat cu mîinile pîlnie la gură: Moș Costicăăă!... Cînd prisăcarul s-a ivit din lan, l-au înconjurat gălăgioși, arătîndu-i grătărașele.

— Ți le-am adus moș Costică, uite-le! Îți plac?

Moșul le-a lăudat punctualitatea.

— Știam eu, mă, năpîrstocilor, că voi o să-mi faceți lucru bun. Ei, hai acum să le punem la jgheaburile de apă ale albinelor. Dar voi cu cine ați venit?

— Cu tovarășul director și cu tovarășa instructoare.

Moș Costică ne-a întîmpinat lăudîndu-și „năpîrstocii".

— M-au ajutat cu dragoste... Mereu vin s-ajute la gospodărie. Ei au îngrijit livada, au curățat-o de dăunători, au prășit-o, au văruit pomii — „numai să aibă albinele flori și noi fructe, moș Costică", ziceau ei. Ba a lui Dimancea... Ioana, așa parcă o cheamă, Pîrvan Gheorghe, Ofițeru Anghel, Rodica Biloiu, au însămînțat chiar rondul cu flori pentru albine. M-au ajutat ei și la roit... Că anul ăsta am avut 20 de roiuri și-am făcut 95 de stupi. Ne aduce venituri bune apicultura. Ei, dar să mergem, că mai tîrziu se face zăpușeală.

Ne-am cufundat cu toții în lanul de floarea-soarelui.

Pionierii împreună cu moș Costică au pus grătarele cele noi la jgheaburile de apă ale albinelor pentru ca acestea să nu se înece cînd vin să bea. Apoi au urmărit munca albinelor. Ei au aflat de la prisăcar că o albină vizitează într-o singură zi 20.000 de flori.

— Și ele fac polenizarea, moș Costică! observară pionierii.

— O fac, o fac, am zis eu că n-o fac? Uite ce mîndrețe de floarea-soarelui avem.

De-acolo, pionierii au mers la gîrlă. Pînă tîrziu au învolburat apele și-au umplut lunca de chiote.

Iar moș Costică se urcase pe un dîmb la marginea lanului și se uita lung, cu mîna streașină la ochi, către „năpîrstocii" lui...

FLORIAN SAIOC

Fiul clarinetistului

N-are decît paisprezece ani, dar degetele-i aleargă cu atîta repeziciune pe clapele clarinetului de parcă nici nu le-ar atinge. Degete care știu să îmbrățișeze deopotrivă și instrumentul muzical ca și snopii de aur adunați de pe întinsul ogoarelor înfrățite.

Cu ochii închiși pe jumătate, luminați de o bucurie profundă, băiatul privește emoționat peste șirul băncilor, în rîndurile spectatorilor. Cîntecele înflorite pe scena căminului cultural din Băcioi, sătucul moldovean de pe meleagurile Bacăului, sînt primite cu aceeași caldă apreciere și aici, pe înalta scenă a teatrului bucureștean. Dovadă, ropotele de aplauze care izbucnesc în sală.

Din cînd în cînd, Ionică Astancăi — așa-l cheamă pe cel mai tînăr artist amator din fanfară — trage cu coada ochiului la clarinetistul cu mustața neagră de alături.

Dar ce se întîmplă? Clarinetistului cu mustață neagră îi joacă ochii în lacrimi...

Cînd era de vîrsta lui Ionică, trudea pe moșia boierului din sat, la Aurel Vidrașcu. Mulți băieți din sat se angajau să muncească la boier pentru o baniță de porumb, să aibă ce mînca. Odată, într-o amiază, băieții l-au rugat să-i zică ceva din fluier — nimeni nu știa să cînte din fluier atît de frumos ca el. A aruncat secera în brazdă și a început. N-a apucat însă să-și termine cîntecul. Biciul vătafului a căzut cu putere peste obrazul mărunt, tăbăcit de arșiță și vînt...

Pe Mircea Astancăi și pe fiul său, Ionică, i-am cunoscut deunăzi, printre participanții la cel de al VI-lea Concurs al artiștilor amatori, la Teatrul C.C.S.

— N-am crezut vreodată că o să ajung să mă bucur de atîta cinstire, mi-a spus emoționat tatăl, trecînd palma prin părul băiatului.

Ochii îi străluceau de mîndrie. Mîndria traiului lipsit de griji, fericit, a demnității de care se bucură omul muncitor în patria noastră liberă.

AL. DINU IFRIM

Încheierea tratatului de pace cu Germania — o necesitate urgentă

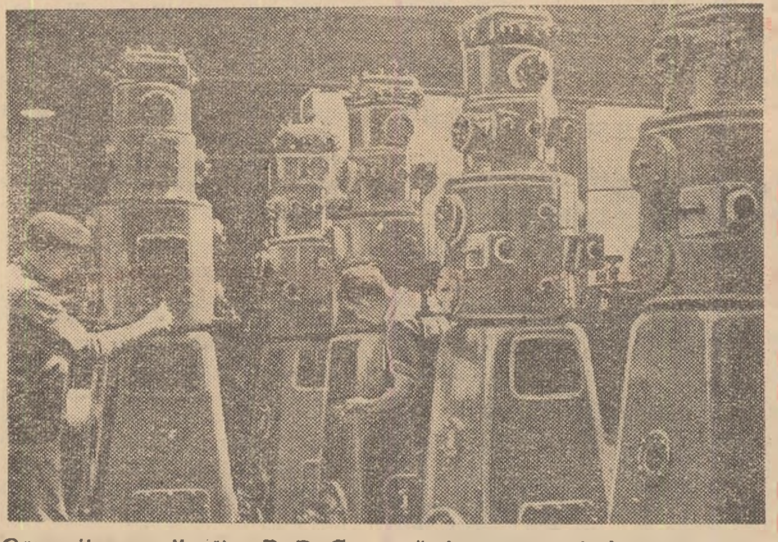
Vizionăm cîteodată un film prin care se demască metodele josnice, inumane — șantaj, amenințări, crime — pe care agențiile de spionaj occidentale le practică în acțiunile lor diversioniste, provocatoare. Aceste filme ne înfățișează doar aspecte dintr-o realitate crudă, fragmente autentice din activitatea agenturilor de spionaj occidentale.

În luna iulie anul curent, copilul Peter Bluhme, iar în luna august fetița Heintz Silvia, ambii din R. D. Germană, au fost răpiți și duși în Berlinul occidental. Părinții lor au fost apoi șantajați să dea „informații" agenturilor de spionaj din R.F.G. Metoda nu este de loc nouă și este foarte des întîlnită în lumea capitalistă. La procesul celor patru spioni judecați de curînd de către Tribunalul Suprem al R.D.G., a fost adus la cunoștință publicului un caz zguduitor petrecut în anul 1952. Doi copii ai unei cetățene din R.D.G., pe nume Hildegard Haak, au fost răpiți, iar mama lor a fost constrînsă prin șantaj să acționeze ca agentă de spionaj împotriva patriei sale. Timp de 8 ani de zile această mamă nu și-a văzut niciodată copiii și a fost ținută sub veșnică amenințare. Aceasta este numai una din josnicele metode ale agențiilor de spionaj occidentale. Folosesc dragostea de mamă pentru a călca în picioare dragostea de patrie.

Sprijiniți de țările imperialiste în frunte cu S.U.A., revanșarzii de la Bonn și-au intensificat activitatea lor provocatoare și au transformat Berlinul occidental într-un focar de spioni, diversioniști și provocatori. Prin aceștia și prin alte acțiuni fățișe, imperialiștii întrețin încontinuu focarul de război în inima Europei. La acțiunile provocatoare întreprinse de militariștii de la Bonn, R.D.G. a răspuns prin luarea unor măsuri de întărire a controlului care se exercită de obicei la granițele oricărui stat suveran, control prin care să împiedice pătrunderea în țară a spionilor și provocatorilor. Aceste măsuri drepte și firești, considerate ca atare de către întreg poporul german și de toți oamenii iubitori de pace din lume, au stîrnit furie și derută în rîndurile militariștilor de la Bonn și ale aliaților lor. Cancelarul Germaniei federale, Adenauer, ministrul Afacerilor Externe vest-german, precum și ministrul de război al R.F.G., își dau toată osteneala să intimideze populația din R.D.G., întrecîndu-se în amenințări care mai de care mai lipsite de sens. Măsurile luate de guvernul R.D.G., care sînt conforme cu principiile legilor statului și ale dreptului internațional, servesc pacea și securitatea poporului german. Or, tocmai asta nu convine revanșarzilor vest-germani și nici cercurilor politice reacționare imperialiste. Trusturile occidentale interesate în vînzarea armamentului pe seama căruia storc popoarelor miliarde de dolari, nu pot să fie de acord cu încheierea tratatului de pace și cu normalizarea situației în Berlinul occidental. De aceea, membrii guvernelor țărilor imperialiste reacționare, care sînt în același timp acționari ai diverselor trusturi de armament, fac tot ce le stă în putință pentru a menține focarul de război, resping propunerile de pace, prezentate de puternica țară iubitoare de pace, Uniunea Sovietică. Aceste propuneri juste, menite să asigure pacea în lume, sînt îmbrățișate de întregul lagăr socialist, de toți oamenii cinstiți din lume. E limpede că pentru rezolvarea problemei germane trebuie încheiat tratatul de pace cu cele două Germanii—R.F.G. și R.D.G. și stabilirea pentru Berlinul occidental a statutului de oraș liber demilitarizat. Și dacă puterile imperialiste vor refuza semnarea tratatului, el va trebui să fie semnat cu R.D.G., care s-a și declarat de acord cu aceasta.

Încheierea tratatului de pace cu cele două Germanii înseamnă distrugerea focarului de război din centrul Europei, înseamnă întărirea construcției pașnice, înseamnă înlăturarea practicei barbare de răpire a copiilor în scopuri de șantaj. Semnarea tratatului de pace ar deschide calea spre încheierea acordului privind dezarmarea generală și totală.

Sforțările pe care le fac imperialiștii pentru a dezlănțui un al treilea război mondial, se lovesc de tăria de neînfrînt a Uniunii Sovietice și a lagărului socialist. De acest lucru au început să-și dea bine seama multe personalități politice influente din occident, care-și avertizează propriile lor guverne asupra gravelor urmări a politicii lor nefaste și le îndeamnă să răspundă chemării Uniunii Sovietice pentru rezolvarea tuturor conflictelor pe cale pașnică și revizuirea politicii lor privind tratatul de pace cu Germania.

Oamenii muncii din R. D. Germană sînt angrenați în munca pașnică pentru înflorirea patriei lor care construiește socialismul. Fotografia înfățișează un aspect din uzina metalurgică din Wurzen, R.D.G., unde se produc compresoare necesare industriei chimice.

Prin țara constructorilor comunismului

KIEV — ORAȘUL GRADINĂ

Nu știu, florile și copacii au fost presărați printre clădirile maiestuoase sau acestea au răsărit din mijlocul lor! Florile, parcurile pe care le întîlnești la tot pasul, iedera ce acoperă unele clădiri în întregime, bătrînul și legendarul Nipru dau Kievului un farmec de nedescris. Kievlenii sînt îndrăgostiți de orașul lor, iar cine îl vizitează o dată, nu-l mai poate uita. Bulevardele largi, monumentele istorice păstrate cu pietate, metroul de curînd construit, palatul sporturilor, toate îți vorbesc despre hărnicia și dragostea de muncă a kievlenilor. Și atunci cînd afli că orașul distrus în mare parte de hitleriști a fost reconstruit după război aproape în întregime, admirația pentru harnicul popor ucrainean crește și mai mult. Mîinile care au luptat cu vitejie împotriva cotropitorilor fasciști au făurit minuni în munca pașnică pentru refacerea și înfrumusețarea orașului.

Ne plimbăm pe Kreșciatik, una din arterele principale ale orașului, și admirăm palatele ca-n povești în care arhitectura modernă se îmbină cu stilul național ucrainean. Îi întrebăm pe tovarășii care ne însoțesc:

— Ce instituții funcționează în aceste clădiri? Probabil, case de cultură, galerii de artă.

— Nicidecum. Acestea sînt case de locuit. În ele locuiesc oameni ai muncii din Kiev.

De fapt, nimic nu este surprinzător. În țara care construiește cu succes comunismul, oamenilor muncii le sînt asigurate cele mai bune condiții de muncă și trai.

Acesta e Iuri Iurievici

Am poposit pentru cîteva ceasuri la uzina de aparate de precizie din Kiev, uzină care prezintă o importanță deosebită pentru economia țării și ale cărei produse sînt exportate în 23 de țări.

Într-una din secții, un grup de tineri ne înconjoară prietenoși, cu fețe zîmbitoare. E impresionantă pasiunea cu care ne vorbesc despre munca lor, despre dorința lor fierbinte de a întîmpina Congresul al XXII-lea al partidului cu realizări cît mai frumoase.

La întrebările noastre ne răspunde cu competență un tînăr ce pare că abia a ieșit de pe băncile școlii, cu trăsături copilărești dar cu o privire ageră, hotărîtă.

— La noi în uzină — cred c-ați aflat — 30 brigăzi au cucerit înaltul titlu de brigăzi ale muncii comuniste. Acesta este un titlu de mare onoare. Îndeplinirea planului, calitatea produselor, disciplina în muncă, sînt probleme care-i preocupă în permanență pe membrii brigăzilor. Dar nu numai atît. Ei sînt legați printr-o strînsă prietenie comunistă, se ajută ori de cîte ori e nevoie, iar o bună parte din timpul liber și-l petrec tot împreună. Iată-i pe cei din jurul dumneavoastră. Toți sînt membrii ai unei brigăzi de muncă comunistă. Această brigadă și-a propus să îndeplinească planul anual înainte de Congresul al XXII-lea al partidului, care va avea loc în octombrie. De asemenea, au hotărît să preia controlul tehnic al produselor. Și-au spus: să muncim astfel încît piesele pe care le lucrăm să fie de cea mai bună calitate, să nu mai aibă nevoie de nici un control. Și au reușit. De altfel, ridicarea continuă a calificării, învățătura sînt preocupări permanente ale noastre.

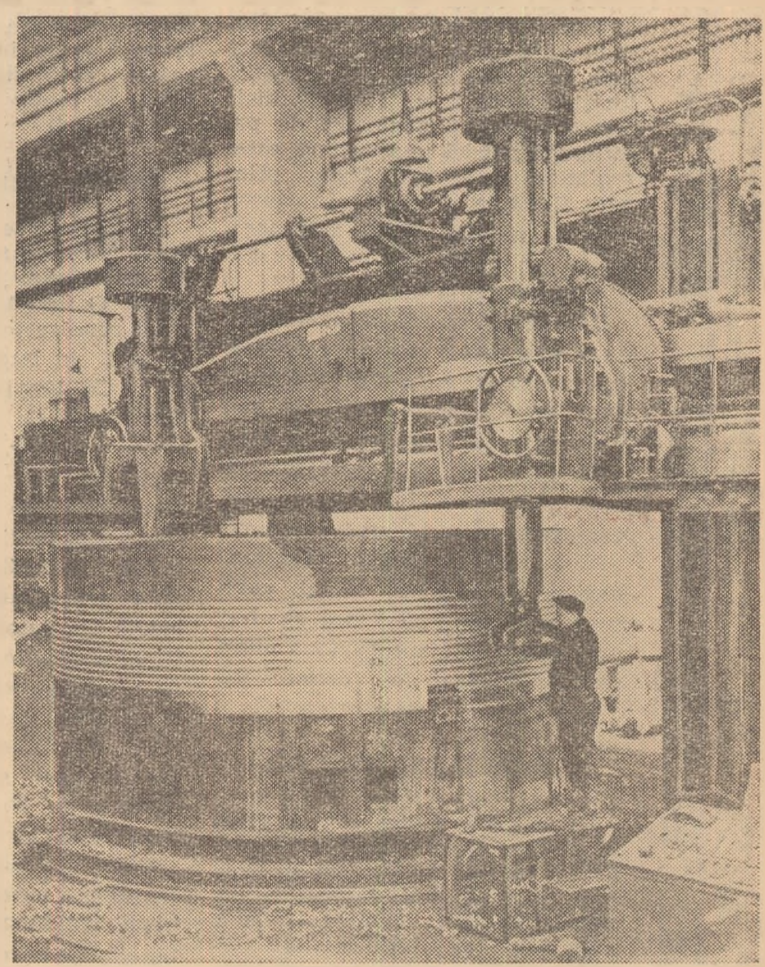
— Da, la noi învățătura e la loc de cinste, intervine în discuție un tînăr înalt, pe al cărui piept strălucește insigna de comsomolist. Chiar acum, un tovarăș din brigada noastră are examene la facultate. Aceasta nu dăunează cu nimic producției. Noi am hotărît ca sarcinile lui să le îndeplinim noi. Pe toți ne leagă o puternică prietenie. Fiecare succes al unui tovarăș de al nostru, fiecare bucurie a lui e bucuria întregii brigăzi. Îmi amintesc ce mult ne-am bucurat cînd Iuri Iurievici Tverdohlebov, responsabilul brigăzii noastre, a participat la prima consfătuire a brigăzilor de muncă comunistă de la Moscova, unde a fost și decorat pentru meritele lui...

Iuri Iurievici! Cu cît respect dar și cu cîtă căldură rostea comsomolistul din fața noastră acest nume. Ne-am exprimat dorința de-al cunoaște. Cei din jur, la început par nedumeriți. Apoi ne zîmbesc și ne arată cu privirile pe tînărul cu ochii ageri care ne povestise cu atîta simplitate despre munca brigăzii.

Acesta era Iuri Iurievici, comsomolistul care la 21 de ani conduce o brigadă de muncă comunistă.

Asemeni lui și tinerilor din brigada pe care o conduce, întregul tineret sovietic socotește cea mai sfîntă datorie a sa îndeplinirea sarcinilor trasate de partid, întărirea continuă a patriei sovietice în drumul ei desfășurat spre comunism.

C. NICULESCU

Strungarul G. Lazariov, autorul perfecționării unui strung-carusel, lucrează la acest strung uriaș al uzinei constructoare de mașini „I. V. Stalin" din Novo-Kramatorsk.

A 16-a aniversare a R. D. Vietnam

Ca urmare a unei lupte îndelungate și eroice a poporului vietnamez împotriva militariștilor japonezi și colonialiștilor francezi, a victoriilor istorice obținute de glorioasa armată sovietică în cel de-al doilea război mondial, la 2 septembrie 1945, la Hanoi a fost proclamată independența Vietnamului și înființată Republica Democrată Vietnam.

Dar cercurilor colonialiste nu le-a fost pe plac că Vietnamul a devenit liber și, la scurt timp, au pornit să-l recucerească. Aproape 9 ani a durat războiul în care poporul vietnamez a luptat cu eroism pentru a-și apăra libertatea și independența. După ce pacea a fost restabilită, în partea de nord a țării, în R. D. Vietnam, poporul a pășit, sub conducerea înțeleaptă a partidului celor ce muncesc din Vietnam, pe calea construcției socialiste, obținînd victorii de seamă. Dacă în 1955 existau numai 19 uzine și fabrici, în prezent există peste 150 de uzine și fabrici înzestrate cu mașini-unelte moderne, livrate de Uniunea Sovietică și de celelalte state socialiste. Succese importante s-au obținut și în ceea ce privește transformarea socialistă a agriculturii — o mare parte dn numărul familiilor de țărani unindu-se în cooperative agricole. Producția agricolă a crescut în ultimul timp foarte mult. Așa, de pildă, producția de orez s-a dublat.

Succese importante s-au obținut, de asemenea, în dezvoltarea învățămîntului de toate gradele, în domeniul ocrotirii sănătății și culturii.

Cu totul alta este însă situația în Vietnamul de Sud. Această parte a țării, în care domnesc mizeria, foametea și haosul, este transformată tot mai mult într-o bază militară americană, iar patrioții vietnamezi sînt azvîrliți între zidurile închisorilor.

Guvernul R. D. Vietnam, poporul vietnamez luptă cu hotărîre pentru unificarea pașnică a țării, ca întreg Vietnamul să se transforme într-un stat independent și iubitor de pace.

În Deltă

Îndemînarea, priceperea și hărnicia pescarilor sînt răsplătite cu bogatele roade ale pescuitului.

Desigur, mulți copii au aflat lucruri interesante despre Delta Dunării. Se știe, de pildă, că ea este împărăția stufului, a păsărilor și a peștilor, că este cea mai tînără formație geologică de pe teritoriul patriei noastre, că este regiunea celor trei brațe prin care Dunărea se varsă în mare, că este regiunea, care prin forma ei, amintește de litera veche grecească „delta"..

Dar, ca să cunoști delta, n-ajunge o excursie și nici o călătorie mai lungă. Cine a fost acolo odată, va fi mereu dornic să revadă minunatele locuri și de fiecare dată va descoperi lucruri noi. Activitatea însuflețită a oamenilor muncii schimbă zilnic aspectul deltei. Uriașe dragline, mașini de recoltat stuful, vase pescărești moderne, noi cherhanale adaugă frumusețe nouă pitorescului peisaj al deltei. De aceea vă invit într-o călătorie...

...Prin Delta Dunării

Urcați în elicopter! Sintem la Tulcea. Pornim întîi pe brațul Chilia în sus. Iată-l cum se desface la rîndul său în mai multe cursuri de apă, apoi se strînge mănunchi, se desface iară de parcă ar fi un colac pe care gospodina a uitat să-l împletească pînă la capăt. Să ne întoarcem. Mai jos de Tulcea, cursul apei se desface iarăși în două: brațul Sulina, drept ca o șosea, și brațul Sf. Gheorghe, cu numeroasele sale meandre. Dar să lăsăm în urmă strălucitoarele brațe ale Dunării. Dedesubtul nostru apar întinderi nesfîrșite de stuf. Stuf pe uscat, stuf pe apă, stuf înconjurat de ape, sau înconjurînd el ochiuri argintii de apă, lacuri mai mari și mai mici. Stuful acesta care an de an, milenii de-a rîndul inverzea întinderile primăvara, pentru a îngălbeni toamna și a pieri iarna, rămînea înainte nefolosit, servind numai drept culcuș păsărilor și animalelor. Recent, s-a construit Intreprinderea pentru valorificarea stufului-Brăila. Sute de mii de tone de stuf recoltat din deltă sînt transformate acum în celuloză, hîrtie, caiete, cărți, fire artificiale, mătăsuri și multe alte bunuri de larg consum.

Printre pescarii deltei

Elicopterul se lasă lin pe pămînt. Sîntem printre pescarii din Sf. Gheorghe. Este dis-de-dimineață. O flotilă de caiuce—bărci mari pescărești — se pregătește să iasă în largul mării la pescuit. Cu lungi otgoane, bărcile sînt legate de un vas rapid cu motor — cuter, cum îi spun pescarii. El lasă bărcile în larg. Răspîndite pe mulți kilometri, sînt răsfirate și numai după controlul rîndurilor de carmace, niște cîrlige mari foarte ascuțite, legate la intervale egale de o frînghie groasă, începe pescuitul. Aici apa are cam 8—10 m adîncime. Șirul de cîrlige este întrerupt de numeroase plute, care fac ca totul să plutească, alcătuind un fel de perete, dincolo de care peștii străbat cu greu.

După mai multe ore de muncă încordată, cuterul, care a stat de veghe tot timpul, strînge din nou bărcile pescărești. De data aceasta, îngreunate de pește. Cu pînzele umflate de vînt, asemenea unor fluturi uriași, lotcile pescărești se îndreaptă spre țărm...

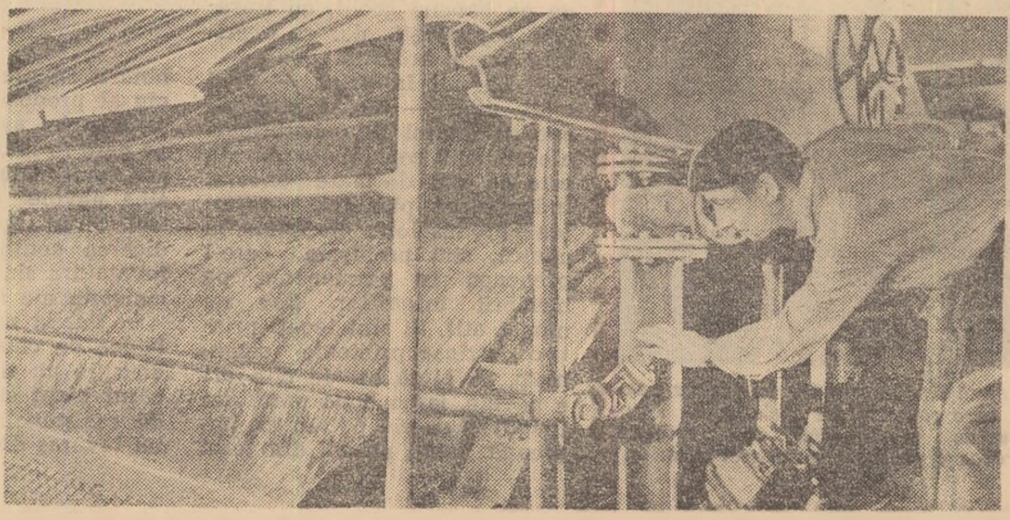
„Norocul" pescarului

În trecut, nu de puține ori se întîmpla ca furtuna să rupă plasele, să răstoarne bărcile, iar apele să le înghită, povestește bătrînul pescar Cernomoreț. Eu am lucrat în tovărășie cu cinci din frații mei. Plecam pe mare de cu noapte, trăgeam la vîsle pînă ni se sleiau puterile și ajungeam la țărm frînți de oboseală. De multe ori cu bărcile goale...

Înainte de ieșirea în larg, spune el, unii se rugau să fie vîntul prielnic și pescuitul bogat, afumau sculele ca să le ferească de deochi. Degeaba. Nimic nu era de folos în timpul furtunii. Nu erau cutere care să stea de veghe, să ne remorcheze repede la țărm. Nu aveam nici cizme de cauciuc, pelerine de ploaie sau salopete de iarnă. Iar de unelte pescărești ca talienele-gigant, năvoadele din fire sintetice nici nu auzisem.

Astăzi, cu marile taliene se pot pescui de la cîteva zeci și pînă la mii de kilograme de pește dintr-o dată. Condițiile noi, care prin grija partidului au fost asigurate pescarilor deltei, au făcut ca munca noastră să devină mai spornică, viața mai ușoară. Astazi, în mai toate casele pescărești din Sf. Gheorghe sînt fie aparate de radio, fie difuzoare. Nu lipsesc nici cărțile, ziarele. La noul cămin cultural, pentru noi se dau spectacole, rulează filme. Delta freamătă de muncă, de viață nouă...

AL. PLAIEȘU

Un aspect de la „Combinatul de valorificare complexă a stufului" de la Chișcani-Brăila.

Sfaturi practice

CUM SĂ LEGĂM CĂRȚILE

Pionieri din mai multe unități ne-au scris că vor, pînă la începerea anului școlar, să repare cărțile bibliotecii, hărțile și planșele deteriorate. De aceea dăm cîteva sfaturi, de care este bine să se țină seamă.

Legarea unei cărți începe prin a se îndepărta coperțile rupte, prin dezlipirea cărții în fascicole. Cu ajutorul unui cuțitaș se curăță bine marginile de vechiul clei. Dacă foile sînt rupte, ele se lipesc cu ajutorul unor foițe subțiri. După ce fascicolele sînt întregi, se așază una după alta și se trece la coaserea cărții astfel: se întoarce cartea pe spate, ultima fascicolă devenind prima. De o parte și de alta a cotorului cărții se fixează două-trei șireturi. De aceste șireturi se coase fiecare fascicol, în parte, unul după altul. După ce au fost suprapuse cu ajutorul șireturilor, cotorul cărții se unge cu clei. Cleiul folosit trebuie să fie de oase sau piele, care prin fierbere cu 40 la sută apă și 4-5 picături glicerină, devine elastic.

După ce cotorul este dat cu clei, cartea se lasă la uscat sub presă (între două scîndurele). După uscare se trece la executarea coperților. Acestea pot fi confecționate fie din carton simplu, tăiate după mărimea cărții și lipite de cotor, fie din scoarțe tari cu pînză. În cel de-al doilea caz, este nevoie de pînză, de mucava (un carton mai gros) și de carton subțire: se taie pînza puțin mai mare decît forma coperților, se unge cu clei și apoi se aplică mucavaua despărțită de o șuviță de carton subțire în cele două coperți. Se întind marginile pînzei și se îndoaie peste mucava. Astfel confecționate coperțile, se trece la asamblarea cărții. În fața primei și ultimei fascicole a cărții, este lipită o coală albă îndoită în două file. Aceasta, pentru ca, atunci cînd se aplică coperta, una dintre file să se lipească de copertă, făcînd legătura cu cartea, cealaltă rămînînd liberă. Fixarea cartonului în scoarță și prinderea suprafețelor de hîrtie de scoarță se face cu ajutorul unui lipici de făină fiartă. Se lasă apoi 24 de ore la uscat.

★

Hărțile sau planșele pot fi reparate foarte ușor și simplu. Se ia o planșă de lemn, de formatul hărții și se bate pe ea în cuișoare o pînză albă sau tifon. Se unge apoi harta sau planșa pe verso cu făină fiartă sau amidon de cartofi. După aceea, începîndu-se cu partea de sus, harta se suprapune pe materialul de pe planșă și se netezește cu palma de la un capăt la celălalt. Se lasă să se usuce 8 ore și apoi se taie marginile cu foarfeca. Dacă harta e mare, e bine să se pună două bețișoare de format rotund la capetele hărții.

CONSTRUIȚI-VĂ SINGURI

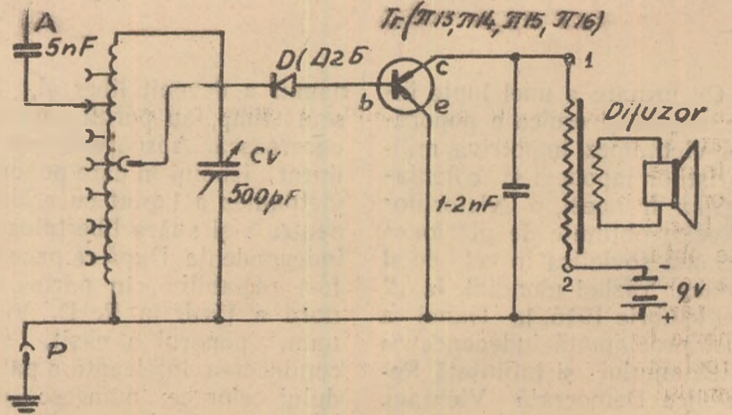
Un aparat de radio cu tranzistori

Pe cît e de simplu de construit aparatul, pe atît este de ușor să se procure piesele de care aveți nevoie.

Schema, pe care o vedeți în desenul alăturat prevede ca piese principale un tranzistor „K" (fie π 13, π 14, π 15 sau π 16) un condensator variabil cu aer sau mică (500 pF) și o diodă (Д 2 Б). Ca difuzor se poate folosi unul obișnuit, de radio amplificare, iar bateriile (legate în serie) să vă dea 9 volți.

Și acum alte amănunte. Bobina, construită pe o carcasă cu diametrul de 30 mm are 40 + 10 + 10 + 10 + 10 + 10 + 10 + 10 + 10 spire bobinate cilindric cu sîrmă de cupru emailată cu diametrul de 0,3 mm. Firele difuzorului se leagă la punctele 1 și 2. Pentru audiție se conectează antena și dioda la cîte o priză a bobinei. Se acordă cu ajutorul condensatorului variabil pînă la maximum de audiție. Prin diverse încercări se aleg prizele care dau audiția maximă în difuzor, refăcînd de fiecare dată acordul cu ajutorul condensatorului variabil. În caz de nefuncționare, se inversează legăturile diodei.

Vă urăm succes la construirea aparatului.

Acţiuni pioniereşti

Au sosit manualele

Acum cîteva zile, în faţa şcolii s-a oprit o căruţă. În cîteva minute căruţa a fost pur şi simplu luată cu asalt.

— Încet, încet prichindeilor spuse căruţaşul. Nu înţeleg ce vă îmbulziţi aşa, cînd tot anul o să vă săturaţi de ele.

— N-ai mata grijă că nu ne săturăm — răspunse unul din copii.

— Pe cărţi din astea să tot înveţi, întregi altul.

— Uitaţi-vă, asta-i îmbrăcata în material plastic.

— Şi asta. Şi ce hărţi minunate.

În cîteva minute manuale şcolare, ce vor fi distribuite gratuit tuturor elevilor claselor I-a—a VII-a, sosite la şcoală, au şi fost duse în cancelarie. Iar pionierii continuară să se uite la ele, să le mîngîie coperţile lucioase, să admire planşele, hărţile.

Printre elevi se strecură şi unul ce abia fusese înscris în clasa I-a.

— Pentru mine n-au venit cărţile? întrebă el, îngrijorat.

— Au venit şi pentru tine răspunse unul din elevi în rîsetele celorlalţi. Ia spune, ştii ce literă-i asta?

— „A" răspunse repede copilul.

— Să ştii c-o să ia din prima zi un 10, spuse cineva. Ştie.

După o corespondenţă trimisă de pionierul **BORBELY ARPAD**, com. Harghita, raionul Miercurea Ciuc.

Pregătiri pentru noul an şcolar

„Am cravata mea, sînt pionier!
Şi mă mîndresc cu ea, sînt pionier!"

Am rămas mirat auzind dinspre curtea şcolii noastre larmă, glasuri de elevi, cîntece. În ziua aceea nu era activitate de tabără şi nu ştiam ce să cred

— Ce-i cu voi, copii, de ce aţi venit azi la şcoală?

Un ţînc, nu mai înalt de-o şchioapă, se desprinse dintr-un grup mai apropiat şi se apropie de mine.

— Am venit şi noi să ajutăm la căratul lemnelor.

— Lemne? Voi să ajutaţi la căratul lor?

Puştiul, abia trecut în clasa a III-a, părea supărat.

— Da ce, sîntem chiar aşa de mici? Şi apoi ne-am interesat şi lemnele se aduc gata tăiate.

În curînd au sosit şi lemnele. Într-adevăr erau tăiate. Cu roabe, prin cîteva şiruri indiene, lemnele au fost cărate şi aşezate în magazie în cîteva ore.

— Gata, avem şi lemnele, spuse un pionier. Şcoala e proaspăt văruită, manualele au sosit, rechizitele s-au ieftinit. Nu mai rămîne decît să sune clopoţelul şi cursurile pot începe.

După o corespondenţă trimisă de învăţătorul **CONSTANTIN VIŞAN**
Şcoala de 7 ani, nr. 19, Constanţa

Aspecte de la tradiţionalul foc de tabără al „Scînteii pionierului", organizat în cinstea zilei de 23 August, în colaborare cu Comitetul orăşenesc U.T.M.-Bucureşti şi Palatul pionierilor.

Zboară sus, tot mai sus, cîntecul pionieresc!

Ziua, terenul de fotbal, cu iarba tunsă mărunt, a cunoscut, ca de obicei, larma celor 22 de jucători înţeleşi între ei să nu dea pace nici o clipă balonului de cauciuc îmbrăcat în piele. Din cînd în cînd, balonul poposea în plasa uneia din porţi, să se odihnească, dar asta îl costa scump căci pe urmă era cu atît mai mult alergat pe întinsul terenului...

Dar iată că, împotriva obişnuinţei, seara aceea n-a adus cunoscuta linişte de după consumarea întrecerilor. Dimpotrivă. O dată cu ivirea primelor stele, sute şi sute de pionieri din Bucureşti s-au adunat aici veseli, dornici să cînte, să recite... Erau participanţii la focul de tabără.

În prima parte a adunării, invitatul pionierilor, ofiţerul Ştefănică Rafael, a povestit despre evenimentele istorice de la 23 August 1944. Domnea o atmosferă solemnă, emoţionantă. Ecoul zilelor furtunoase de acum 17 ani era prezent aici cu toată căldura şi avîntul lor eroic. Evocînd dragostea de patrie, devotamentul faţă de partid, eroismul cu care formaţiunile de luptă patriotică, împreună cu armata, au acţionat sub conducerea partidului pentru lichidarea dictaturii militaro-fasciste, povestind despre luptele în care, acoperindu-se de glorie, ostaşii romîni au luptat alături de fraţii lor, ostaşii sovietici, pînă la victoria finală asupra Germaniei hitleriste, vorbitorul a dat numeroase exemple de fapte eroice, unele făptuite chiar de tineri nu cu mult mai în vîrstă decît pionierii noştri de azi. Cuvintele ofiţerului erau ascultate de copii diferiţi ca vîrstă, unii de nouă ani, de curînd pionieri, alţii de paisprezece, pe cale de a deveni utemişti; în ochii tuturora puteai citi însă aceeaşi emoţie, aceeaşi dorinţă fierbinte de a deveni, ostaşi de nădejde sub steagul partidului.

A doua parte a adunării a dat prilej pionierilor să-şi exprime, prin mijloacele alese ale poeziei şi cîntecului, înaltele simţăminte de dragoste şi devotament pentru patria noastră socialistă pentru partidul nostru iubit. Formaţiile artistice ale Palatului pionierilor — corişti, instrumentiştii orchestrei de muzică populară, acordeoniştii, dansatorii au cules aplauze furtunoase. Operatorii televiziunii ţineau aţintite obiectivele aparatelor de luat vederi. Se televiza „în priză directă", cum se spune: la aceeaşi oră, telespectatorii urmăreau, pe micile ecrane, desfăşurarea programului.

Focul de tabără ale cărui flăcări şerpuiau în văzduh şi în jurul căruia s-au petrecut toate acestea, le-a rămas de neuitat micilor participanţi. Printre ei, s-au numărat şi copii aflaţi în excursie prin Capitala noastră dragă - pionierii Şcolii de 7 ani din comuna Putineiu, raionul Tr. Măgurele, care ne-au mărturisit că abia aşteaptă să le povestească colegilor din sat despre frumoasa festivitate.

Ca de-obicei, în program au fost intercalate jocuri vesele, pioniereşti, dotate cu mici premii. La urmă, surpriză: focuri de artificii! Miile de luminiţe multicolore s-au încrucişat pe bolta nopţii calde de august, vestind pînă departe bucurie, optimism, dragoste de viaţă.

SANDU ALEXANDRU

A XIII-a ediţie a „Internaţionalelor" de atletism

În acest an, la startul campionatelor internaţionale de atletism ale R. P. Romîne au fost prezenţi sportivi şi sportive din 15 ţări ale lumii. Stadionul Republicii din Capitală, îmbrăcat în haine de sărbătoare, gazda acestor tradiţionale întreceri, a fost luat din nou cu asalt de mii de bucureşteni, dornici să urmărească evoluţia atîtor şi atîtor sportivi cu renume. De la bun început, trebuie să spunem că reprezentanţii patriei noastre au repurtat un mare succes. Ei au cucerit 11 titluri de campioni internaţionali ai R.P.R. şi au realizat 5 performanţe record prin Florica Grecescu la 800 m, V. Manolescu la disc, Sorin Ion la lungime, Petre Asaftei la prăjină, Mihai Calnicov la lungime. Ultimele două, noi recorduri de juniori.

La actuala ediţie au fost stabilite 12 recorduri naţionale ale ţărilor participante, 5 recorduri ale campionatelor internaţionale şi două egalate.

Şi acum despre evoluţia sportivilor noştri. Prima probă disputată a fost aceea de disc femei. Multipla noastră campioană Lia Manoliu se impune încă de la prima încercare. În ceea de-a treia încercare discul zboară şi se opreşte la 53,06 m. Această aruncare îi aduce atletei noastre locul I constituind totodată şi un nou record al stadionului. O frumoasă victorie obţinem şi în proba de triplu salt prin Sorin Ion care reuşeşte să sară 15,50 m. În prima zi a întrecerilor victoriile atleţilor noştri se ţin lanţ. La înălţime bărbaţi a rămas singur în concurs Constantin Dumitrescu. El sare peste ştacheta înălţată la 2,04 m, iar la greutate Ana Roth nu se lasă mai prejos şi cîştigă şi ea cu 15,40 m proba de greutate. Maria Diţi-Diaconescu, performera nr. 1 a anului la aruncarea suliţei, se impune cu autoritate. Majoritatea aruncărilor ei au fost de peste 50 m. Maria Diţi-Diaconescu cîştigă această probă cu 53,87 m. Ştefan Mihaly completează buchetul acestor victorii. Participînd în cursa de 800 m şi aflîndu-se într-o excelentă formă se angajează în lupta cu secundele încă de la plecare. El reuşeşte să treacă primul linia de sosire înregistrînd 1'50" 6/10.

Forma bună a atleţilor noştri continuă să se afirme şi în cea de-a doua zi a întrecerilor. Proba de 1.500 m la care concura şi Zoltan Vamoş a fost aşteptată cu multă nerăbdare. A fost o probă viu disputată, majoritatea concurenţilor fiind de valoare apropiată. Zoltan Vamoş însă, încurajat frenetic de miile de spectatori trece în fruntea plutonului şi nici un alergător nu reuşeşte să-l depăşească decît... după linia de sosire. Vamoş este al şaptelea atlet romîn care urcă pe cea mai înaltă treaptă a podiumului învingătorilor. Dar în timpul festivităţii de premiere se anunţă proba de 80 m garduri. S-a dat plecarea. După 20 m, Sanda se situează în frunte. Orice efort de a o ajunge din urmă este zadarnic. Sanda Grosu cîştigă această probă. Acum şi pe pieptul ei străluceşte medalia de campioană.

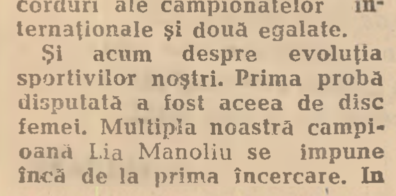
Privirile sînt îndreptate acum spre groapa de sărituri în înălţime. Maestra emerită a sportului, Iolanda Balaş, deşi cu un traumatism la piciorul drept, sare din prima încercare ştacheta ridicată la 1,65 m, 1,70 m, 1,80 m şi 1,85 m. Ea se resimte tot mai mult şi renunţă să continue. Ca în fiecare an, în proba de 10.000 m Constantin Grecescu prin maniera cu care se impune, prin voinţa sa de fier ridică tribunele în picioare. Ca şi la celelalte ediţii, şi la această ediţie a campionatelor el se dovedeşte a fi cel mai bun în proba sa.

Ultima probă disputată a fost aceea de 4 x 100 m femei. Ştafeta R.P.R. formată din Ioana Petrescu, Sanda Grosu, Gabriela Luţă şi Cristea Maksai e cîştigătoare.

Crainicul anunţa festivitatea de închidere. Celor mai buni sportivi li se înmînează cupe şi plachete. În aplauzele entuziaste ale spectatorilor, braţ la braţ, sportivii celor 15 ţări, între care s-au închegat atîtea prietenii de neuitat, părăsesc stadionul cu gîndul că la anul se vor întîlni din nou în cea de-a XIV-a ediţie a „Internaţionalelor" noastre de atletism.

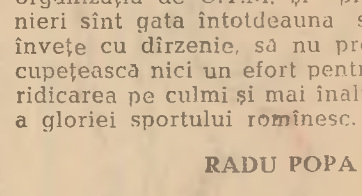
Atletul sovietic Antonas Vaupsas cîştigătorul probei de săritură în lungime (7,48 m)

15 medalii de aur!

În ziua marii sărbători, 23 August, alături de Iolanda Balaş, Maria Alexandru şi Geta Pitică, alături de Constantin Grecescu şi Lia Manoliu au păşit mîndri prin faţa tribunelor 14 tineri care s-au născut şi au crescut sub soarele strălucitor al lui august 1944. 14 utemişti, la gîtul cărora cu numai cîţiva ani în urmă mai flutura încă cravata roşie de pionier. La marea paradă sportivă, pe piepturile lor au strălucit medaliile de campioni balcanici. Numele lor este cunoscut acum în toate ţările balcanice. În preajma zilei de 23 August 1961, la Cluj, ei şi-au disputat întîietatea în prima ediţie a jocurilor balcanice de atletism rezervate juniorilor. Cu toţii erau animaţi de dorinţa fierbinte de a închina marii sărbători succese de prestigiu. Numai cine a fost prezent la această grandioasă întrecere sportivă îşi poate da seama cu cîtă voinţă, cu cîtă dîrzenie au luptat juniorii noştri. De fiecare dată cînd priveam cum Rodica Voroneanu sau Ecaterina Potcoavă, Petre Asaftei sau Victor Comşa primesc mult doritele medalii de campioni balcanici, inimile ni se umpleau de bucurie. Victor Caramihai a urcat de două ori pe cea mai înaltă treaptă a podiumului învingătorilor. De 15 ori drapelul scump al patriei noastre a fost ridicat pe cel mai înalt catarg. Dovedind o dragoste nemărginită faţă de patria noastră socialistă, juniorii noştri au cucerit 15 titluri de campioni balcanici, aproape jumătate din cele 32 de titluri puse în joc. În seara aceea din preajma marii sărbători, spectatorii care au umplut entuziaşti stadionul „Gheorghe Gheorghiu-Dej" din Cluj au aprins mii de torţe în cinstea splendidei victorii repurtate de sportivii noştri, aplaudîndu-i minute în şir. În ziua de 23 August, trecînd prin Piaţa Stalin din Bucureşti cei mai tineri campioni balcanici au raportat plini de mîndrie conducătorilor partidului şi guvernului că aşa cum i-a învăţat partidul prin organizaţia de U.T.M. şi pionieri sînt gata întotdeauna să înveţe cu dîrzenie, să nu precupeţească nici un efort pentru ridicarea pe culmi şi mai înalte a gloriei sportului romînesc.

RADU POPA

Mircea Sintimbreanu

MONEZILE

Ziua de excursie era pe sfîrșite. Detașamentul se adunase în jurul gornistului care suna din răsputeri adunarea acoperit de zarva din jur.

— Toată lumea e prezentă? întrebă președintele detașamentului.

— Lipsește Voicu, se auzi o voce.

Președintele înălță din umeri. Vorbi mormăind:

— Era de așteptat. O fi găsit o cultură de măcriș. Pînă ce nu mestecă tot măcrișul din raion — nu vine.

— Vine el. Cînd se înserează o să-l confunde cu ceapa-ciorii!

Copiii se porniră pe rîs. Slăbiciunea micului grăsun pentru măcriș era bine cunoscută. Se pregăteau tocmai de încolonare cînd cineva observă:

— Nici Dinescu nu-i aici!

— O fi încremenit lîngă zidurile vechi.

Presupunerea era întemeiată. Dinescu era membru al cercului de istorie. A lui fusese ideea excursiei la Novaci, la cetate. Nu se dăduse bătut pînă ce nu o trecuseră în program: „Trebuie s-o vedeți... nu e departe, 12 kilometri. Putem aranja să ne transporte autobuzul fabricii vecine care ne ajută întotdeauna... Un parapet din cetate e complet conservat... A rezistat la trei asedii turcești. Se văd și urmele ghiulelelor de fontă..."

— Vine el. Dinescu are ceas.

— Propun să-i căutăm la cetate. Dacă nu-s acolo, e semn că au tras spre șosea, zise președintele detașamentului.

★

Într-adevăr, cei doi se aflau la cetate. Rîcîiau în tăcere cu niște țepușe la piciorul unui contrafort. Dinescu se aplecase în genunchi și scotea pietrișul în pumni.

— Voicule, nu cred că e chimirul lui Sinan Pașa — și asta din mai multe motive — dar o tașcă pentru praf de pușcă nu-i exclus să fie... o pungă de pulbere. Am văzut una la muzeul regional. Se păstrează foarte bine, știi, nu putrezesc din cauza salpetrului. Fii atent, rîcîie ușor! se răsti deodată, întrerupînd șirul ipotezelor.

— Parc-ai prăși cartofi... Voicu oftă.

— Ah, cartofi... Slăbiciunea mea... Mai ales cartofii noi: mici ca pietricelele astea, prăjiți în ulei. Două farfurii mănînc, pe onoarea mea... Rectifică trist: aș mînca!

— Nu te mai gîndi la cartofi. Zi-le solanacee, îți taie pofta, glumi Dinescu, apoi văzînd figura nefericită a prietenului, se uită din nou la ceas și adăugă serios: În cinci minute isprăvim.

— Cît e ceasul?

— Patru jumătate.

Voicu sări în picioare alarmat de-a binelea:

— Nu se poate! Ți-a stat ceasul, Dinescule!

— Ai dreptate. A stat, răspunse celălalt sec, continuînd să scurme.

— Știam eu, continuă să bombănească Voicu. Eu am ceasul meu. Cînd e ora gustării, nu mă duce nimeni pe mine cu... solanacee.

Celălalt nu-l auzi. Apucase un colț de piele ce ieșise la iveală din groapă și trăgea cu nădejde.

— Trage și tu! Apucă de curea...

Începură să tragă amîndoi și dintre bolovanii răscoliți ieși răpăind o vechitură.

— E o opincă.

— Da, o opincă.

— Halal arheolog! Eu am știut de la început că e o opincă.

— După ce? După ce?! După miros! se rățoi grăsunul.

Plîngea aproape.

— Ah, și mi-e o foame... Acum, acasă, mama pune farfuriile... Taie pîinea... Știi, brutăria e chiar în colț. Cînd descarcă pîinea e o aromă... Dinescule, nu mă întrerupe miroase a... Cum să-ți spun?... Căuta cuvîntul cu ochii închiși dar adăugă speriat: Miroase a ploaie! M-a picat. Acum asta ne mai trebuia!

★

Se adăpostiră într-un bordei din apropiere. Nu erau singuri. În ușa bordeiului, așteptînd să treacă ploaia, stătea rezemat un tînăr. Le făcuse loc să intre.

— Parcă erați un grup mai mare, zise mirat.

— Da. Noi am întîrziat: am găsit trei monezi și pe urmă... am dezgropat o opincă...

— Ziceam că e chimirul lui Sinan Pașa — mormăi Voicu. Aferim chimir chilipir!

Tînărul tresări:

— Ce fel de monezi?

Dinescu scoase batista din buzunar și îi desfăcu nodul. În palma tînărului se rostogoliră cu clinchet ușor, cele trei monezi.

— Interesant, exclamă acesta, foarte interesant... Șterse între degete moneda cea mai mare, apoi scoase o lupă din buzunar. E un irmilic foarte rar... Argint aurit... adăugă, absorbit, fără să-și ia ochii de la monedă. Vedeți semiluna? Și inscripția e perfect conservată: „Suleiman, sultanul sultanilor. 1522..." E o piesă de mare raritate. Nu se găsește nici la muzeul regional... Irmilic din secolul XVI nu au...

— Perfect. O să-l dăruim noi pe acesta, nu-i așa, Voicule? Și ăstălalt?

Tînărul curăți piesa pe îndelete.

— Interesant... Zimțat... E destul de rar. Ișilic de bronz, de 80 de parale. La muzeul regional sînt cîțiva, chiar mai vechi dar la muzeul orașului nu e niciunul. Au scos niște tipare de ceară. Atît.

— Auzi, Voicule? izbucni fericit Dinescu. O să-l dăm noi muzeului orășenesc. Și asta mică? E o para, nu-i așa?

— Da. Dintr-astea sînt destule. Mahmudele le zice... de la Mahmud-Mohamed.

— E cam coclită mahmudeaua noastră dar o curățim noi și o dăruim muzeului școlii, se bucura Dinescu.

— Foarte frumos, vorbi tînărul. Eu sînt învățător aici, în sat. Avem și noi muzeu. Am înființat o secție de monezi. Numismatică, așa se cheamă. Avem monezi romane, drahme grecești, taleri, zloți, coroane... Poate facem schimb, nu-i așa?

— Cam greu, zîmbi Dinescu.

— De ce? Vă îmbogățiți colecția. Voi ne dați mahmudeaua...

Dar Dinescu îl întrerupse roșind:

— Asta nu. Dacă o să dăm mahmudeaua — cum să spun? — rămînem fără colecție. Știți, noi cu asta începem...

★

Ploaia încetase. Cerul se răzbunase și soarele lăsat spre apus aurea zidurile vechi.

— Ei, ai văzut? E o comoară! Un tezaur! sărea Dinescu într-un picior, sunînd cele trei monezi în chipiu. În două ceasuri sîntem acasă. Și pe urmă ne așezăm la masă...

— Spune, Dinescule... Oh, de-ai ști ce plăcere îmi face să te ascult... Ne așezăm la masă... Și pe urmă?

— Da. Scriem o scrisoare muzeului regional. Așa: „Vă înaintăm irmilicul anexat. Rugăm să fie trecut în registrele muzeului, la rubrica „Donații": „Donația Voicu și Dinescu". Sună frumos, nu? se bucura Dinescu.

— Și pe urmă, mai scriem o scrisoare muzeului orășenesc: „Vă înaintăm ișilicul de 80 de parale. Donația Voicu și Dinescu"...

— Și pe urmă? izbucni exasperat Voicu.

— Pe urmă ne ridicăm de la masă...

— Mulțumesc.

— ...Și ducem mahmudeaua la muzeul școlii noastre. Parcă văd, continuă visător Dinescu, vitrina cu pluș roșu în muzeul nostru și, an de an, alături de paraua asta coclită, se vor așeza în rînduri-rînduri, altele și altele... Mai mari, mai prețioase poate, mai vechi, unele de argint, altele de aur, de ce nu? Dar piatra fundamentală noi am pus-o, noi doi, Voicule! Înțelegi?

Voicu nu-l urma pe aripile visului. Își tîra de-abia picioarele pe pămînt.

— Ce facem? Mergem în jos?

— Da. Peste deal. De ce tragi spre șosea?

Voicu nu răspunse pe dată. Mesteca necăjit un spic de orz. Oftă, apoi zice moale:

— E aici un chioșc cu chifle. Ție nu ți-e foame?

— Ba da.

— Ziceam să luăm o chiflă, un covrig.

— Foarte bine. Ai bani?

— Eu n-am, glăsui speriat grăsunul. Nici tu?

— Nici eu.

— Și... atunci?

— Atunci e simplu.

— Nu-i așa? Se înviora deodată Voicu. La asta m-am gîndit și eu: vindem cuiva o monedă! — Dinescu o porni repede. Mormăi supărat:

— Lasă! În două ceasuri sîntem acasă.

★

Un timp merseră pe șosea în tăcere, unul în spatele celuilalt. Se înserase aproape. Fără să se uite la ceas, Dinescu simțea și el că trecuse ora cinei. Ei, și? Peste un ceas o să ajungă în oraș... Poate și mai devreme, dacă o să-i ia vreo căruță. Dar parcă era un făcut: la ora aceea toate se întorceau de la oraș. În față se ivi o piatră kilometrică.

— E kilometrul 6, se bucură băiatul. Sîntem la jumătatea drumului.

Nu primi nici un răspuns. S-o fi împăcat cu gîndul că nu vindem monezile, își zise băiatul, pășind mai departe avîntat.

(urmare în nr. viitor)

ELIBERAREA

Aveau fasciștii lanțuri grele,
Dar n-au putut să țină-n ele,
Carpații mei cu pumni de stei,
Vitejii mei...

Căci i-a oprit din calea lor
Și valurile apelor,
Și spicele-aurii și zvelte
Ce s-au schimbat în baionete.

Din fiecare colț de țară
Durerea mută și amară
Și dragostea de libertate
Izbea în lanțurile grele.

Cu dorul nostru împletit
Și fulgerul din răsărit
Sub roșu steag, sub roșii stele
Izbea cumplit în lanțuri grele.

Din August, zările albastre
Au prins să fie ale noastre
Și-au înflorit voios în ele
Buchete roșii de drapele...

...Aveau fasciștii lanțuri grele,
Dar n-au putut să țină-n ele
Carpații mei cu pumni de stei,
Vitejii mei.

ANESIA BALADA
cl. a IX-a, Școala medie nr. 31

23 AUGUST

Cînd în goană ne-ntreruptă
Spre apusu-ntunecat,
Tancuri mari mergeau în luptă
Și soldat după soldat,
Cînd în casele sărace
În orașe, în cătune,
Se rostea cuvîntul pace —
Am venit și eu pe lume.

Soarele vărsa pe zare
Spice de-aur fără număr
Cînd mergeam la defilare
Dus de tata sus, pe umăr...

Pionier... trompeta-n mînă
Inima, cu ea-mi cînta
Și măicuța din tribună
Tuturor mă arăta:
„Uite, el îmi e băiatul,
Viața mea, lumina ei,
S-a născut în '44
Chiar în august 23..."

Și la naștere-mi, făclie,
Ca-n balade-i nouă stea
S-a ivit de-a pururi vie
Steaua patriei și-a mea.
Cînd în ziua defilării
Piața de mulțimi vibrează
Ziua libertății țării
Și a nașterii-mi serbează.
An de an în marș trecui
Prunc, partidului prin față.
Am crescut sub ochii lui
Viselor, să le dau viață.

N. BULGARU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București, Piața „Scînteii" tel. 17.60.10, 17.60.20 ; Tiparul : Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"